

Full diocesà

25 de maig del 2025

p4 — 1.700 aniversari del concili de Nicea

p6 i p7 — Lleó XIV inicia el seu pontificat

Mare de Déu de la Damunt (Folgueroles)

Damunt de mon poble hi ha una capella d'una roureda secular voltada, és son altar lo trono d'una verge d'aquella rodalia sobirana.

(Mn. Cinto Verdager)

La primera referència documental relacionada amb el temple està datada el 18 de març de l'any 1243. Antoni Pladevall ha formulat la hipòtesi que en aquest indret es devia trobar l'antiga església parroquial, la qual al pas del segle XI al XII es degué reedificar i se situà a l'emplaçament actual. De totes maneres no queda a la capella cap element romànic. Fou reformada en el segle XVII. A l'espaldanya consta la data de 1720.

La imatge actual és senzilla, de guix policromat i de mida reduïda. Des del segle XVIII la devoció a la Mare de Déu de la Damunt és notable entre els folguerolencs. El dilluns de Pasqua, Sant Esteve i l'endemà de la festa major s'hi celebra l'eucaristia. També des de fa uns quants anys s'hi duu a terme el viacrucis el Divendres Sant. El segon diumenge de setembre té lloc una petita processó amb la imatge pels voltants de l'església parroquial.

L'Associació Social i Cultural de Nostre Senyora de la Damunt (1883), coneguda com la Germandat, és una de les mostres de la devoció local. L'indret on està ubicat aquest petit santuari és un lloc verdaguerià per excel·lència.

«Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare»

Diumenge VI de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

(15,1-2.22-29)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

[66]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta,

amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

(21,10-14.22-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

(14,23-29)

«La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror»

«Us deixo la pau, us dono la meva pau»

Andrey Castrillón, prev.

El discurs de comiat de Jesús, que continua aquest diumenge en l'evangelí, revela que estimar-lo va més enllà d'un sentiment: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments.» Estimar vol dir viure segons la seva Paraula, deixar que aquesta arrel·li i transformi la vida. Quan el cor es disposa a escoltar, Déu hi fa estada. Jesús, que havia promès preparar un lloc a la casa del Pare (cf. Jn 14,2), ensenya ara que aquest lloc també és aquí: la vida de cada dia, on Déu vol habitar i renovar qui l'acull.

En aquest horitzó, Jesús anuncia el Paràclit, l'Esperit Sant. En el món grec, aquest nom designava el qui defensava, intercedia, consolava. L'Esperit serà això mateix per als creients: presència viva que acompanya, que fa memòria de Jesús, que sosté la fidelitat. Una promesa que infon confiança: els deixebles, com tampoc nosaltres, no som orfes, tenim la companyia permanent del Senyor.

Jesús ofereix també el do de la seva pau, molt diferent de la pau que sovint es busca avui. No es redueix a l'absència de conflictes, sinó que expressa plenitud, reconciliació, vida en harmonia. Aquesta pau, arrelada en la presència de Déu, té la força de sostenir-nos enmig de qualsevol adversitat.

Així, doncs, quan acol·lim l'Esperit i la pau de Jesús no solament rebem un consol interior, sinó que també ens deixem transformar fins a esdevenir-ne portadors. La pau que ve de Jesús renova el cor, ens fa capaços de resistir en la prova i alhora ens convida a fer del dia a dia un espai on l'amor i la confiança siguin una realitat permanent.

La imatge

El do de l'Esperit Sant que el Pare enviarà perquè els fidels no restin orfes serà significat per un colom. La presència freqüent d'aquesta imatge porta a agrair el seu doble rol: recordar el missatge de Jesús i ensenyar allò que cal entendre. Sovint manca la vivència conscient de la presència de l'Esperit en l'Església i en cada cristià. Cal demanar-la en la pregària de cada dia.

L'Esperit Sant (1750). Corrado Giaquinto

Agenda

Lit. hores: Setmana I

26 dilluns

— Sant Felip Neri, fund.

Ac 16,11-15 / Salm 149 / Jo 15,26-16,4a

27 dimarts

— Sant Agustí de Canterbury, bisbe
Beat Josep Tous i Soler, fund.

Ac 16,22-34 / Salm 137 / Jo 16,5-11

28 dimecres

— Sant Germà de París

Ac 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Jo 16,12-15

29 dijous

— Sant Pau VI, papa

Ac 18,1-8 / Salm 97 / Jo 16,16-20

30 divendres

— Sant Ferran, rei
Beat Pere Tarrés, prev.

Ac 18,9-18 / Salm 46 / Jo 16,20-23a

31 dissabte

La Visitació de la Mare de Déu

So 3,14-18 o bé Rm 12,9-16b / Is 12 / Lc 1,39-56

1 Ascensió del Senyor/cicle C

Jornada mundial de les comunicacions socials

— Santa Laura, vg.

— Sant Justí, mr.

Juny, mes del Sagrat Cor de Jesús

Ac 1,1-11 / Salm 46 / He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53

La Sagrada Família acull una pregària pels 1.700 anys del Concili de Nicea

Uns 600 catòlics, ortodoxos i protestants de la diòcesi de Vic hi participaren

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona fou escenari, el 10 de maig, d'un esdeveniment històric i profundament significatiu per a les esglésies cristianes de Catalunya: una gran celebració ecumènica amb motiu dels 1.700 anys del Concili de Nicea. Més de sis-cents fidels procedents de diversos indrets del bisbat de Vic —catòlics, ortodoxos i protestants— s'hi van desplaçar per participar en una pregària conjunta organitzada per la Taula de Diàleg Interconfessional de Catalunya.

L'acte, presidit per Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president de la Taula, va reunir representants destacats de les principals confessions cristianes presents al nostre país.

El fil conductor de la pregària va ser el Credo de Nicea, fruit del primer gran concili ecumènic de la història del cristianisme, celebrat l'any 325. En aquell moment, sota l'empara de l'emperador Constantí, bisbes d'arreu del món cristià van establir una professió de fe comuna que ha arribat fins als nostres dies com a símbol de la fe compartida entre les diferents tradicions cristianes.

En la seva intervenció, la pastora Marta López, secretària general de l'Església Evangèlica Espanyola, va destacar que «confessar junts és un repte i una proclamació d'unitat en un món que necessita la bondat de Déu i el nostre treball com a seguidors de Jesús per a portar pau, misericòrdia i amor».

Mons. Francesc Conesa, per la seva banda, va subratllar que «en la professió de fe d'aquest Credo ens reconeixem units els cristians de les diferents esglésies i confessions». Va afegir que, malgrat les divisions històriques, «compartim un mateix baptisme i ens uneix precisament aquesta confessió de fe que fa que ens mirem els uns als altres com a germans».

Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, en les paraules finals, va agrair a totes les persones i entitats implicades l'esforç per fer possible aquesta celebració. Feu una crida a «la unió de tots els cristians sota un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare». També destacà la importància de «donar testimoni en el món actual d'aquesta unitat viscuda i esperada».

«Germans, elevem el nostre cor a Déu Pare i elevem la pregària que tots siguem u. Per a ser, enmig de la societat, llum d'esperança per a un món que necessita pau, veritat i vida plena», va exhortar.

Després de la benedicció final, impartida per Mons. Conesa, l'acte es va cloure amb una llarga ovació dels assistents. Molts van sortir de la Sagrada Família amb emoció als ulls i el desig renovat de continuar treballant per la unitat dels cristians, també des dels àmbits locals i parroquials.

Nomenament

El senyor bisbe va signar el dia 7 de maig el nomenament de Mn. Mathias Nsengiyumba com a vicari de les parròquies de la Sagrada Família i de Santa Maria d'Igualada.

La Vetlla d'Espigues diocesana se celebrarà a Montserrat

L'Adoració Nocturna diocesana fa saber que la solemne Vetlla d'Espigues diocesana se celebrarà enguany a la basílica de Montserrat amb motiu del seu mil·lenari, el pròxim dissabte 14 de juny.

Ordre de la vetlla

22h: Recepció, registre d'adoradors i banderes al cancell.

22.45h: Entrada en processó, salutació del rector del santuari, missa concelebrada, presidida pel bisbe Romà, exposició del Santíssim, processó per l'exterior i benedicció. Acabada la processó, presentació d'adoradors i torns de vetlla.

2.45h: Laudes, reserva del Santíssim i comiat a la Verge amb el Virolai.

Autocars per anar a Montserrat

Per a la zona de Manresa i Bages, contactar amb 615 172 980 (Xavier).

Per a la zona de Vic i Osona, contactar amb 618 342 264 (Teresa) i 646 171 804 (Rosa Maria).

Notes

Les seccions poden portar la seva bandera, i els adoradors, les insígnies.

La celebració de la vetlla es farà amb el ritual de la Vetlla d'Espigues (llibre vermell).

La vetlla és oberta a tothom i els adoradors poden venir acompanyats de familiars i amics.

Es recomana no fer soroll ni xivarri durant la nit, ja que el monestir és lloc d'oració i repòs.

Trobada d'infants i famílies de catequesi a Malla

El diumenge del Bon Pastor a la tarda vam fer la trobada d'infants i famílies de catequesi dels arxiprestats de Vic i Guilleries-Congost a la parròquia de Sant Vicenç de Malla, on es venera la imatge de la Mare de Déu de Gràcia.

Vam començar amb un temps de pregària a l'església, que complementat amb una estona de convivència, mentre visitàvem el museu i degustàvem coca amb xocolata de Folgueroles.

Lleó XIV inicia el seu pontificat amb una crida a estimar i unir

«Aquesta és l'hora de l'amor»: el Papa apel·la a una Església germana i missionera

El papa Lleó XIV va presidir la santa missa d'inici del ministeri petrí en una plaça de Sant Pere plena de fidels —uns 200.000— i autoritats civils vingudes d'arreu del món. Abans de la cerimònia, el Pontífex va passar en papamòbil per primera vegada entre els milers de presents, que també s'aglomeren al llarg de la Via della Conciliazione, que dona accés a la plaça.

La solemne cerimònia va començar dins la basílica Vaticana, amb una oració davant la tomba de l'apòstol sant Pere, juntament amb els patriarques de les Esglésies Orientals.

Després de la proclamació de l'evangeli, tres cardenals es van acostar a Lleó XIV per al lliurament de les insígnies episcopals: el cardenal Mario Zenari li va imposar el pal·li, i el cardenal Luis Antonio Tagle li lliurà l'anell del Pescador. La cerimònia va continuar amb el ritu simbòlic de la

«obediència», rendit al Sant Pare per dotze representants de totes les categories del Poble de Déu, provinents de diverses parts del món. A continuació, el Pontífex va pronunciar la seva homilia.

Lleó XIV començà recordant el moment dolorós de la mort del papa Francesc, descrivint la tristesa viscuda com la de «les ovelles que no tenen pastor» (Mt 9,36), però també expressant la confiança en el Déu que no abandona el seu poble: «El Senyor el reuneix quan està dispers i el cuida com un pastor el seu ramat» (Jn 31,10). En aquest context, va destacar l'experiència de comunió viscuda durant el conclave, quan els cardenals, procedents d'horitzons diversos, van posar en mans de Déu la responsabilitat de triar el nou bisbe de Roma.

Amb humilitat i transparència, el Papa va confessar: «Vaig ser elegit

sense tenir cap mèrit i vinc davant de vosaltres com un germà», i reiterà la voluntat de caminar al costat del poble com a servidor de la seva fe i de la seva alegria. En aquest sentit, va remarcar dues paraules clau per al seu ministeri: amor i unitat. Aquestes, segons ell, resumeixen la missió confiada per Jesús a Pere: estimar i reunir.

Uns 200.000
fidels i delegacions
d'arreu del
món van acompanyar
Lleó XIV

Centrant-se en l'episodi evangèlic del llac de Tiberíades, Lleó XIV va destacar com Jesús, després de la seva resurrecció, torna a confiar a Pere la missió de «pescar» la humanitat. Però ho fa sobre la base de l'amor, un amor que es mostra fins i tot en el fracàs i la negació. «Quan Jesús pregunta a Pere: "Simó, fill de Joan, m'estimes?" (Jn 21,16), fa servir el verb *agapao*, que expressa l'amor incondicional de Déu», explicà el Papa. I afegí: «Només si has conegut i experimentat aquest amor que mai no falla, podràs pasturar els meus anyells.»

D'aquesta manera, va definir el ministeri petrí com un servei fonamentat en l'amor oblatiu: «La veritable autoritat de l'Església és la caritat de Crist.» Va advertir contra la temptació del poder o del lideratge autoritari, recordant que Pere ha de caminar amb el poble, no per damunt d'aquest. «No es tracta mai d'atrapar els altres amb la submissió, la propaganda o els mitjans del poder», sinó de continuar estimant com Jesús.

Inspirant-se en la imatge de les «pedres vives» de la Primera carta de Pere (1Pe 2,5), el Sant Pare va subratllar que tots els batejats són cridats a construir l'Església en comunió fraterna i en la convivència de les diferències. Citant sant Agustí, recordà que «tots els qui viuen en concòrdia amb els germans i estimen els seus pròxims són els qui componen l'Església».

Des d'aquesta visió eclesial, Lleó XIV va fer una crida a ser una «Església unida, signe d'unitat i comunió, ferment per a un món reconciliat». En contrast amb un món ferit per l'odi, la violència, els prejudicis i la desigualtat, va proposar una Església que ac-

tua com a petit llevat de fraternitat i d'esperança. «Volem dir al món, amb humilitat i alegria: mireu el Crist! Apropant-vos a ell, trobareu consol i llum», proclamà.

També va destacar la vocació de l'Església a caminar amb altres confessions cristianes, altres tradicions religioses i amb tota persona de bona voluntat. «Aquesta és la via que hem de recórrer junts, units entre nosaltres, però també amb les Esglésies germanes i amb tots els qui busquen Déu», afirmà, apel·lant a una col·laboració transversal per a construir un món nou.

A l'hora de definir l'esperit que ha d'animar l'Església del seu temps, va dir: «Aquest és l'esperit missioner que ha de donar-nos alè: no tancar-nos en el nostre petit grup ni sentir-nos superiors al món, sinó oferir a tothom l'amor de Déu.» I va subratllar que aquesta unitat no anul·la les diferen-

cies, sinó que les valora: «Una unitat que estima la història personal de cadascú i la cultura social i religiosa de cada poble.»

Vers el final, el Papa va tornar a una idea clau que travessa tota l'homilia: «Aquesta és l'hora de l'amor!» I, evocant la *Rerum novarum* del papa Lleó XIII, va preguntar-se: «Si aquesta caritat prevalgués en el món, ¿no desapareixerien ben aviat els conflictes allà on penetrés?»

Amb un to decididament esperançador, el nou pontífex va concloure convidant tots els fidels a caminar junts, com un sol poble, fundats en l'amor de Déu i amb el cor obert al món: «Construïm una Església fundada en l'amor de Déu i signe d'unitat, una Església missionera, que anuncia la Paraula, que es deixa interpel·lar per la història i que es converteix en ferment de concòrdia per a la humanitat.»

Els malalts i l'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Som de ple en el Jubileu del 2025, el qual, per desig del papa Francesc, té com a lema «Pelegrins d'esperança». En la butlla de convocatòria es parla de la necessitat d'obrir els ulls als signes d'esperança que hi ha entre nosaltres, «per a no caure en la temptació de sentir-nos superats pel mal i la violència». Certament, l'esperança és una virtut indispensable per a donar sentit a tota existència humana. Sense horitzó no podem pas caminar. Necessitem albirar el futur per a adreçar els passos de la nostra vida. Redescobrir els signes d'esperança que hi ha entre nosaltres, així com fer-nos nosaltres mateixos signes d'esperança per als nostres germans, són maneres indispensables de viure aquest any de gràcia.

L'esperança es fa visible quan visitem els malalts i descobrim en ells rostres que ens parlen de Déu

En *Spes non confudit*, Francesc ens exhortava: «Que s'ofereixin signes d'esperança als malalts que estan a casa seva o a l'hospital.» Les persones que en les seves malalties experimenten la feblesa que els impedeix de fer vida normal i s'han d'estar a la seva llar o en centres hospitalaris, han de ser objecte de la nostra atenció. La visita als malalts forma part de la nostra identitat cristiana, des d'aquelles paraules de Jesús: *Estava malalt i em vau visitar*. En les pàgines dels evangelis trobem sovint Jesús atenent els malalts i guarint-los. També ho trobem en la mateixa Església naixent, com ho expressa sant Jaume en la seva carta, quan indica la necessitat de cridar els preveres perquè preguin pels malalts, els imposin les mans i els ungeixin amb oli (cf. 5,14-15). En les nostres comunitats cristianes la caritat de visitar els malalts, doncs, no es pot perdre. Apropar-nos als qui es

troben en la malaltia, però, ho hem de fer moguts per la caritat, amb prudència i fent ús d'un tracte adequat, ple de respecte tant envers el malalt com envers la seva família. L'experiència ens ensenya com és de ben rebuda la visita que fa experimentar que és Jesús mateix el qui ve a dur pau i joia.

Hem de ser signes d'esperança en el tracte amb els malalts, però, alhora, no hem d'oblidar que el mateix malalt es converteix en signe d'esperança per a tothom. Tots coneixem persones que, malgrat la seva manca de salut, són testimonis de lluita, de donació, d'alegria; en una paraula, d'esperança. És que aquesta no és la virtut del qui no experimenta la prova, sinó que l'esperança és autèntica quan, enmig dels sofriments i les dificultats, perseverem i deixem que l'amor de Déu habiti en el nostre cor, amb la certesa que no hi ha res que ens pugui separar d'ell.

